

[Justitsministeren]

rel skærpelse af strafudmålingen i voldssager ikke var særlig godt begrundet, og at det, i hvert fald efter deres opfattelse, ville være virkningsløst. Jeg vil gerne medgive, at jeg ikke kan pege på videnskabelige undersøgelser eller præcise tal, der viser, hvordan truslen om straf påvirker antallet af forbrydelser på bestemte områder – tilsvarende tror jeg heller ikke, at nogen kan påvise, at straftruslen er uden præventiv værdi – men jeg må tage afstand fra det synspunkt, at straf er uden betydning for bekæmpelse af kriminalitet. Dette synspunkt ville jo også i sin yderste konsekvens føre til, at alle former for kriminalitet burde gøres straffri, herunder altså også voldsforbrydelser.

Jeg synes, det er tankevækkende, at Folketinget, og ikke mindst S og SF, på nogle områder synes at anerkende værdien af straffens præventive indhold, f.eks. når vi taler om miljølovsovertrædelser, eller når arbejderbeskyttelseslovgivningen er til diskussion. Her er der ingen, der sætter spørgsmålstegn ved, om straftruslen overhovedet har nogen virkning, hverken konkret eller generelt præventivt.

Jeg vil også i den forbindelse nævne hensynet til offeret. Det er ikke min opfattelse, at straffesystemet skal bygge på hævnmotiver, men vi må være opmærksomme på, at det er helt utilfredsstillende for et offer for en voldsforbrydelse og for befolkningens almindelige retsfølelse, hvis samfundet ikke reagerer hurtigt og konsekvent på voldsforbrydelser, også med følelige reaktioner.

Det er min opfattelse – som nogle her må kunne nikke genkendende til – fra talrige møder rundt om i det ganske land, at der er et klart ønske hos en meget stor del af befolkningen om, at der sker en skærpelse af sanktionsniveauet i voldssager.

Jeg mener heller ikke, at vi i den forbindelse kan være blinde for, at vore straffebestemmelser også er bestemmende for befolkningens mere moralsk prægede opfattelse af de aktiviteter, som straffebestemmelsen retter sig imod. Også af den grund er det vigtigt, at vi som lovgivere markerer, at vi ikke vil acceptere volds-kriminalitet, og at vi er villige til at sætte en reel og følelig handling bag ordene.

I virkeligheden mener jeg ikke, det er særlig relevant, når debatten om voldsstraffe gøres til et spørgsmål om måleresultater, videnskab, Observaundersøgelser, eller hvad der i øvrigt

blev bragt frem af mere eller mindre rigtige argumenter i debatten. Det, vi taler om her, er i første række et moralsk, et etisk, og dermed også i bund og grund et politisk spørgsmål. Det er en politisk stillingtagen, det drejer sig om, og det er vores ret og pligt som folketingsmedlemmer og som regering at tage stilling til det. I den forbindelse skal vi naturligvis lytte til eksperterne på området, men det skal ikke være eksperterne, der har den endelige afgørelse. Det mener jeg ville være at forflygtige det ansvar, som nu engang er regeringens og Folketingets.

Fru Dorte Bennedsen erklærede sig enig i målsætningen, når det gælder bekæmpelsen af volden, og det synes jeg der er grund til at være tilfreds med.

Jeg skal ikke gå i dybden med diskussionen om voldens udvikling, men jeg hæfter mig ved, ligesom en række ordførere har gjort, at det, der er afgørende i den sammenhæng, er, at antallet af voldsforbrydelser er steget, og at voldsanmeldelsernes samlede andel i forhold til alle straffelovsovertrædelser også har været stigende. Det synes jeg er vigtigt, ligesom det er vigtigt at understrege især politiets erfaringer i den sammenhæng: at de voldstilfælde, man oplever, bliver stadig grovere, og at de rammer helt tilfældige, vilkårlige mennesker.

Fru Dorte Bennedsen var inde på spørgsmålet om vold mod kvinder. Der er grund til at fremhæve, som det også fremgår af redegørelsen, at vi jo igangsatte den omfattende undersøgelse, som fremgår af redegørelsen; den blev offentliggjort i sommer, og den indeholder en række initiativer og konkrete anvisninger. Det er første gang, man har lavet en så stor og omfattende undersøgelse, og jeg ved, at den også er blevet fulgt med betydelig interesse bl.a. i de andre nordiske lande.

Fru Dorte Bennedsen var også inde på spørgsmålet om ressourceanvendelsen, og jeg er da enig i, at her taler vi om en løbende proces. Når vi taler om initiativer, som vil kræve flere ressourcer, er det vigtigt at holde fast i, at det jo ikke giver en større strafmasse, at man gennemfører bestemmelser om hurtigere afsoning – det tror jeg, vi kan blive enige om – men det er klart, at hårdere straffe betyder, at strafmassen, dvs. det antal dage, der skal afsones, vil blive forøget. Det vil have nogle konsekvenser for Kriminalforsorgen, det er jeg fuldstæn-